

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **T. S.,** roz. B., zastoupena Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2015, č. j. 3 A 156/2014 – 75,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Usnesení městského soudu

[1] Usnesením ze dne 18. 5. 2015, č. j. 3 A 156/2014 – 75, odmítl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“), žalobu stěžovatelky na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, jelikož shledal, že je na základě § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. nepřípustná.

[2] Městský soud dospěl k závěru, že se proti nesprávnému vyznačení data nabytí právní moci rozhodnutí v přestupkové věci (vyznačení dne 6. 10. 2014 namísto tvrzeného dne 19. 11. 2014, kdy již uplynula jednoroční lhůta pro pravomocné projednání přestupku dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů)

lze domáhat ochrany i jinými právními prostředky, konkrétně žalobou proti správnímu rozhodnutí o přestupku. Městský soud zároveň upozornil, že takovou žalobu žalobkyně podala a řízení v této věci je u městského soudu vedeno pod sp. zn. 4 A 64/2014. Právě v uvedeném řízení, v němž se přezkoumává zákonnost napadeného správního rozhodnutí, musí být dle názoru městského soudu posouzena i otázka, zda napadené rozhodnutí je pravomocné a odkdy.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatelka předně namítá, že rozhodnutí městského soudu je pro ni překvapivé. Uvádí, že městský soud ji opakovaně vedl k tomu, aby upřesnila žalobu a uvedla, v čem konkrétně spatřuje nezákonný zásah, vyjádřila se k replice žalovaného, nařídil jednání na den 20. 5. 2015 a teprve poté žalobu odmítl pro nepřípustnost, ačkoliv soud musel vědět o potenciálních důvodech odmítnutí již od počátku řízení.

[5] Dále namítá, že městský soud ji měl poučit a upozornit na nebezpečí odmítnutí žaloby z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 s. ř. s., pokud nedojde k úpravě žalobního petitu. Stěžovatelka uvádí, že městský soud odmítl její žalobu s poukazem na to, že se domáhala nejen určení, že zásah byl nezákonný, ale i nápravy tohoto stavu. Tímto městský soud zcela rezignoval na svou hmotněprávní poučovací povinnost a povinnost součinnosti s účastníky řízení plynoucí mu z § 36 odst. 1 s. ř. s. aplikované přiměřeně i s § 118a a násl. o. s. ř.

[6] Stěžovatelka také upozorňuje, že žalobu proti nezákonnému zásahu podala, protože má za to, že žalobu proti správnímu rozhodnutí (která je projednávána u městského soudu pod sp. zn. 4 A 64/2014) podala v důsledku nesprávně vyznačeného data nabytí právní moci a s ohledem na kogentní normu v § 72 odst. 1 s. ř. s. opožděně. Prvotní povinností soudu je přezkoumat podmínky řízení, a pokud městský soud ve věci pod sp. zn. 4 A 64/2014 dospěje ke stejnému závěru jako stěžovatelka, tedy že žaloba je opožděná, odmítne ji podle § 46 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka pak zůstane zcela bez možnosti se proti nezákonnému zásahu žalovaného soudně bránit. Takový postup by byl prakticky odepřením spravedlnosti. Městský soud měl dát stěžovatelce prostor na případnou změnu petitu nebo mohl postupovat dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a řízení přerušit do doby, než bude zřejmé, zda byly splněny podmínky řízení ve věci pod sp. zn. 4 A 64/2014.

[7] Na závěr stěžovatelka namítá, že městský soud nedostatečně vyložil v napadeném usnesení své úvahy, které jej vedly k vydání rozhodnutí. Rozhodnutí není dostatečně přesvědčivě a rozumně odůvodněno, a proto trpí nepřezkoumatelností.

[8] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že usnesení městského soudu je přezkoumatelné, neboť v něm jsou uvedeny všechny potřebné úvahy. Dále žalovaný

konstatoval, že městský soud správně odmítl žalobu stěžovatelky pro nepřípustnost s odkazem na § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s., neboť stěžovatelka měla využít, a dokonce využila možnost podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Vztah obou zmíněných žalobních typů lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, k čemuž však v dané věci nedošlo. Dle žalovaného nedošlo ani ze strany městského soudu k učinění předčasného závěru o možnosti domáhat se nápravy jinými právními prostředky, ale k objektivnímu zhodnocení existujícího stavu, přičemž v takovém postupu nelze spatřovat odepření soudní ochrany stěžovatelce.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud považuje předně za nutné upozornit na to, že stěžovatelka uvedla v kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Z povahy věci však přichází v úvahu pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který v sobě zahrnuje jak nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu, tak i procesní pochybení soudu, která vydání tohoto usnesení předcházela. Nesprávná kvalifikace stížnostních důvodů však není na překážku jejímu věcnému projednání. Stačí, aby stěžovatelka důvody tvrdila. Jejich podřazení pod zákonné ustanovení provede v souladu se zásadou *iura novit curia*. Z tohoto pohledu stěžovatelka svým povinnostem dostála (srov. např. rozsudek ze dne 19. 7. 2006, č. j. 1 Afs 66/2005 - 60, či ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 247/2014 - 52).

[11] Z obsahu spisů vyplynulo, že stěžovatelka řídila dne 20. 10. 2013 okolo 2:05 hod. v Praze na křižovatce ulic Plzeňská a Radlická motorové vozidlo tovární značky Audi A4, registrační značky X, přičemž při kontrole se na výzvu policisty odmítla podrobit zkoušce ke zjištění, zda není jako řidička ovlivněna alkoholem či jinou návykovou látkou. Při kontrole bylo dále zjištěno, že vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku, při řízení vozidla u sebe neměla stěžovatelka řidičský průkaz, osvědčení o registraci tohoto vozidla a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem tohoto vozidla.

[12] Na základě uvedených skutečností byla stěžovatelka rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 12. 2013, č. j. MHMP 1571708/2013/Vos, shledána vinou ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což jí byla uložena pokuta ve výši 30.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 14 měsíců.

[13] Odvolání stěžovatelky bylo zamítnuto a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 9. 2014, č. j. 305/2014-160/SPR/3. Na rozhodnutí žalovaného je vyznačena doložka právní moci ve znění „*Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 6. 10. 2014. Je vykonatelné. Ministerstvo dopravy. Vydáno dne 25. 9. 2014.*“ Součástí spisu je i obálka, v níž bylo rozhodnutí doručováno, s informací, že adresát nebyl na stěžovatelkou uvedené adrese (adresa městského úřadu) zastižen dne 26. 9. 2014 a konec odběrné lhůty je dne 6. 10. 2014. Na obálce je také uvedeno, že na uvedené adrese sídlí pouze městský úřad a ten nemá žádný kontakt na adresáta. Žalovaný

byl na základě své žádosti ohledně adresy stěžovatelky pro doručování dle § 10b odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných čísel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vyrozuměn Ministerstvem vnitra, že stěžovatelka je hlášena k trvalému pobytu na adrese T., U L. 585E, okres P.-z.

[14] Podle § 46 odst. 1 s. ř. s., *[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže a) soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat,*
b) návrh byl podán předčasně nebo opožděně,
c) návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou,
d) návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

[15] Podle § 82 s. ř. s., *[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[16] Podle § 85 s. ř. s., *[ž]aloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.*“

[17] Podle § 75 odst. 1 správního řádu, *[s]právní orgán, který rozhodl v posledním stupni, vyznačí na písemném vyhotovení rozhodnutí, které zůstává součástí spisu, právní moc nebo vykonatelnost rozhodnutí. Zároveň vyznačí den vyhlášení tohoto rozhodnutí nebo den, kdy byla písemnost předána k doručení.*

[18] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval tím, zda je napadené usnesení vůbec přezkoumatelné. Městský soud sice stručně, ale jasně vysvětlil své úvahy ohledně odmítnutí žaloby stěžovatelky pro nepřípustnost. Především uvedl, s odkazem na § 85 s. ř. s., že stěžovatelka má dle jeho názoru možnost bránit se proti tvrzenému nesprávně vyznačenému datu právní moci rozhodnutí o přestupku jinými právními prostředky než žalobou proti nezákonnému zásahu, konkrétně žalobou proti rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto námitku stěžovatelky nedůvodnou.

[19] Podstatou sporu je, zda se lze proti nesprávnému vyznačení data v doložce právní moci rozhodnutí (z důvodu tvrzeného nesprávného doručení rozhodnutí stěžovatelce) domáhat ochrany jinak, než-li žalobou proti nezákonnému zásahu.

[20] Druhý senát předložil projednávanou věc rozšířenému senátu k posouzení povahy doložky právní moci. Překládající senát zaujal názor, že se jedná o osvědčení, a v případě nevyznačení doložky, resp. nesprávného vyznačení data právní moci rozhodnutí má účastník řízení využít žaloby proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. V této otázce se chtěl odchýlit od názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 2 As 10/2008 – 41, přičemž poukázal, na již existující rozsudek ze dne

8. 10. 2015, č. j. 5 As 26/2014 – 19, v němž pátý senát vyjádřil obdobný názor, jako zastává předkládající senát. Tvrdil tedy i rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[21] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rozhodl usnesením ze dne 13. 2. 2018, č. j. 2 As 141/2015 – 37, tak, že se věc vrací k projednání a rozhodnutí druhému senátu. V odůvodnění usnesení k výše citovaným rozsudkům konstatoval, že *„[o]ba rozsudky byly vydány v řízení o žalobě proti rozhodnutí. V obou případech otázka nabytí právní moci správního rozhodnutí byla relevantní pro rozhodnutí soudu v meritu věci a byla posuzována v intencích závěru vysloveného v nálezech Ústavního soudu (k tomu srov. nález ze dne 2. 4. 1998, sp. zn. III. ÚS 456/97, nález ze dne 29. 3. 2001, sp. zn. III. ÚS 138/2000, dále též usnesení Ústavního soudu ze dne 23. října 1998, sp. zn. IV. ÚS 352/98).*“ Dospěl proto k závěru, že se jedná o odlišné případy, než který předkládá druhý senát (neboť v něm je rozhodováno v řízení o zásahové žalobě) a tvrzený rozpor v judikatuře, jehož vyřešení by mělo dopad na překládaný případ, neshledal.

[22] Rozšířený senát však ve svém usnesení uvedl i úvahy, které jsou pro projednávaný případ podstatné. Konkrétně uvedl (vybrané pasáže zdůraznil nyní druhý senát):

„[27] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu rovněž dává odpověď na otázku, kterým z žalobních typů je primárně poskytnuta ochrana, je-li zpochybněn okamžik nabytí právní moci, resp. správnost vyznačení doložky právní moci.

[28] Pro počátek lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. platí, že se odvíjí (stejně jako dle § 250b odst. 1 o. s. ř.) od oznámení rozhodnutí doručením písemného vyhotovení…(§ 72 odst. 1 s. ř. s.), resp. nyní výjimečně dle § 72 odst. 3 s. ř. s. [o]d právní moci rozhodnutí o zastavení řízení vydaného v občanském soudním řízení. Krajské soudy i Nejvyšší správní soud stíhá proto povinnost z úřední moci zkoumat, zda a kdy nabylo rozhodnutí správního orgánu právní moci, resp. kdy bylo žalobci doručeno, je-li tato otázka relevantní pro přístup k soudní ochraně (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 - 106, č. 454/2005 Sb. NSS; ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Afs 10/2005 - 86; ze dne 29. 4. 2009, č. j. 1 As 32/2009 - 58, a ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 103/2016 - 35).

[29] Obdobně tak činí správní soudy ex offo i při posouzení věci samé v případě prekluze práva vyměřit daň, popř. pojistné (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Afs 6/2008 - 110, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2007 č. j. 15 Ca 201/2006 - 22), prekluze práva vyvodit postih za správní delikt, resp. přestupek (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, bod [19]; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89, a další v něm odkazovaná rozhodnutí), nebo v případech sporu o nabytí právní moci a vykonatelnosti exekučního titulu k žalobě podané proti exekučnímu příkazu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, č. j. 5 Afs 48/2007 - 173), nebo i v případě žaloby proti rozhodnutí, k jehož vydání je nutným předpokladem pravomocné ukončení jiného řízení (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 As 40/2011 - 90).

[30] Rozšířený senát již opakovaně prezentoval princip subsidiarity žalobních typů. Již v usnesení rozšířeného senátu č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, jehož se předkládající senát dovolává,

uzavřel, že: „Nečinnostní žaloba je ve vztahu k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu svým způsobem přípravným a pomocným prostředkem. Jejím účelem je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) ve věci samé a také případně osvědčení.“ Stejně chápe subsidiaritu zásahové žaloby vůči jiným druhům žalob ve správním soudnictví např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, body 41-42, Eurovia (dále též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS, vůči žalobě proti rozhodnutí, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Aps 1/2011 - 101, jde-li o vztah k žalobě na ochranu proti nečinnosti). Uvedený princip přiznává ústřední roli v systému žalob podle soudního řádu správního žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. „Nečinnostní žaloba a zásahová žaloba hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne…Účastník řízení si tudíž nemůže zvolit, jaký žalobní typ by byl pro něj výhodnější a jaký nakonec využije (srov. např. rozsudek ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, č. 720/2005 Sb. NSS)“. Může-li se tak žalobce domáhat svých práv žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, nelze mu přiznat ochranu před nečinností nebo nezákonným zásahem.

[31] Již z uvedeného výčtu rozhodnutí soudů vydaných podle soudního řádu správního vyplývá, že soudní ochrany proti nevyznačení doložky právní moci, popř. vyznačení nesprávného data v ní, je-li otázka nabytí právní moci napadeného rozhodnutí pro včasnost, přípustnost či zákonnost rozhodnutí napadeného žalobou podle § 65 s. ř. s. rozhodná, se účastník správního řízení domůže primárně touto cestou. Nelze tak ani souhlasit s předkládajícím senátem, že se správní soud otázkou nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu zabývá „nejudikátně“.

[32] V nyní projednávané věci stěžovatelka současně týž den podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci přestupku i žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který spatřuje v nesprávném datu vyznačení právní moci právě na rozhodnutí, které je předmětem přezkoumání v řízení o žalobě podle § 65 s. ř. s. podané současně.

[33] Jak rozšířený senát již shora naznačil, v řízení o žalobě proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. (a to v souladu s konstantní judikaturou tohoto soudu) z povinnosti úřední soud zkoumá včasnost žaloby. Přitom není vázán doložkou právní moci, resp. datem v ní uvedeným, ale musí postavit najisto, zda žaloba byla podána ve lhůtě dle § 72 s. ř. s., tzn. do dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí stěžovatelce. Zpochybňuje-li stěžovatelka právě správnost postupu žalovaného při doručení napadeného rozhodnutí, je posouzení této námitky pro soud klíčové, neboť se od výsledku tohoto posouzení odvíjí závěr o včasnosti podané žaloby proti napadenému rozhodnutí a splnění podmínky řízení. Stěžovatelka se mýlí v tom, že městský soud ve věci vedené jím pod sp. zn. 4A 64/2014 bude vázán datem vyznačení právní moci rozhodnutí v doložce právní moci dnem 6. 10. 2014. Takový formální postup, který by mohl vést k odmítnutí soudní ochrany, byl již v nálezech Ústavního soudu shora citovaných zapovězen. Soud (popř. i Nejvyšší správní soud dle § 110 s. ř. s.) musí splnění podmínek řízení vždy postavit najisto. V uvedené věci to znamená postavit najisto, zda k řádnému doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného došlo dne 6. 10. 2014 nebo až dnem 19. 11. 2014, jak stěžovatelka tvrdí.

pokračování

[34] Nadto je nesporné, že tvrdí-li stěžovatelka oprávněně pozdější datum doručení rozhodnutí o přestupku a dojde-li k věcnému přezkumu tohoto rozhodnutí na základě žaloby proti němu podané, bude soud povinen současně zkoumat i prekluzi práva vyvodit postih za přestupek, neboť ve lhůtě stanovené zákonem musí být postih vyvozen pravomocně (k tomu viz shora rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89).

[35] Jde-li o včasnost soudní ochrany (ve smyslu účinků nastalých po právní moci rozhodnutí o přestupku, výkon rozhodnutí, zápis bodů do registru řidičů), rozšířený senát připomíná, že rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 1. 2015, č. j. MHMP 95445/2015/Vos, bylo podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, vyhověno žádosti žalobkyně o odklad výkonu napadeného rozhodnutí (jak výkonu peněžité složky, tak výkonu zákazu činnosti), a to do pravomocného rozhodnutí o správní žalobě proti rozhodnutí o přestupku.

[36] Rozšířený senát z uvedených důvodů uzavřel, že domáhá-li se žalobce soudní ochrany žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s., implicitně je mu tímto prostředkem poskytnuta i ochrana proti nevyznačení resp. nesprávnému vyznačení doložky právní moci, neboť datum nabytí právní moci se odvíjí od řádného doručení rozhodnutí napadeného žalobou. Využití žaloby na ochranu proti nečinnosti je v takovém případě nadbytečné (duplicitní). Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. není v takovém případě přípustná."

[23] V nyní projednávaném případě bude stěžovatelce soudní ochrana před případným nesprávným obsahem doložky právní moci na správním rozhodnutí žalovaného poskytnuta implicitně v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí.

[24] Vzhledem k jasně vyjádřenému právnímu názoru rozšířeného senátu nebyl v této věci prostor dále zkoumat povahu a podstatu doložky právní moci a způsoby případné ochrany proti nesprávnému vyznačení této doložky v případě, že soudní ochrana proti němu nebyla poskytnuta implicitně v souvisejícím řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. (srov. k tomu na jedné straně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 244/2015 – 35, zejména jeho bod 44, z něhož plyne, že doložka může být nezákonným zásahem, a na druhé straně rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 257/2014 - 51, zejména bod 18, jenž naopak naznačuje, že doložka je úředním osvědčením nadaným vyvratitelnou presumpcí správnosti; viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 243/2014 – 29, který s doložkou právní moci, přesněji s jejím vyznačením či opravou, nakládá jako s jednáním veřejné správy, které může mít povahu nezákonného zásahu; v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 90/2016 – 19, konkrétně v jeho bodě 10, se doložce právní moci přikládá vlastnost presumpce správnosti). Nejvyšší správní soud se proto s ohledem na právní názor rozšířeného senátu nezabýval právní otázkou, zda pro odmítnutí žaloby svědčí důvody uvedené městským soudem, anebo zda by byl na místě jiný důvod. Z rozhodnutí rozšířeného senátu je totiž v každém případě patrné, že žaloba měla být odmítnuta.

[25] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud nepochybil, když odmítl žalobu stěžovatelky z důvodu možnosti bránit se proti nesprávnému vyznačení doložky právní moci rozhodnutí o přestupku jinými právními

prostředky než zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s., a to konkrétně v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, *(n)estanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému, který by jako procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti nárok na náhradu nákladů tohoto řízení zásadně měl, se tato náhrada nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu